

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/72/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6125365483
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2026:6125365483.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., IČO: 50 387 189, so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Zboja, advokát s.r.o., IČO: 55 732 453, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpený FELIX NEUPAUER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 7325/14, 811 08 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 56 711 832, o zaplatenie 843,93 eur s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 843,93 eur spolu s 7,15 % ročným úrokom z omeškania od 19.06.2025 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní domáhal zaplatenia 843,93 eur spolu s 7,15 % ročným úrokom z omeškania od 19.06.2025 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tým, že si voči žalovanému uplatňuje peňažný nárok z titulu náhrady škody z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Tvrdil, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného pod číslom 8811275207 došlo ku škode na vozidle poškodeného, pričom škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného vozidla u žalobcu. Žalobca uvádzal, že po ukončení nájmu vystavil poškodenému faktúru č. 250256, ktorá bola uplatnená na náhradu u žalovaného, avšak žalovaný oznámením o poistnom plnení oznámil poškodenému výsledok šetrenia tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Žalobca zároveň tvrdil, že poškodený ešte predtým uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, a žalobca uviedol, že túto skutočnosť oznámil žalovanému, pričom oznámenie priložil v prílohe. Žalobca uvádzal, že nárok uplatňoval v zmysle § 4 ods. 1 a ods. 2, § 11 ods. 7 a § 15 ods. 1 zákona o PZP a v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a v petitivej časti žiadal priznať istinu 843,93 EUR, úrok z omeškania vo výške 7,15 % ročne zo sumy 843,93 EUR od 19.06.2025 do zaplatenia a náhradu trov konania vyčíslenú v návrhu.

2. Žalovaný podal odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 10Up/1070/2025 zo dňa 12.08.2025, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 843,93 EUR, úrok z omeškania 7,15 % ročne zo sumy 843,93 EUR od 19.06.2025 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 188,07 EUR. Uviedol, že nárok žalobcu neuznáva v celom rozsahu a považuje ho za nedôvodný.

3. Žalovaný v odpore najskôr rekapituloval skutkový rámec tak, ako ho prezentoval žalobca. Uvádzal, že žalobca odôvodňoval uplatnený nárok tým, že na základe škodovej udalosti evidovanej u žalovaného pod č. 8811275207 došlo ku škode na vozidle poškodeného, pričom škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. Uvádzal, že poškodený mal byť nútený užívať náhradné motorové vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a že si ho mal zapožičať od žalobcu. Uvádzal, že po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 250256, ktorú si poškodený uplatnil na náhradu u žalovaného. Ďalej uvádzal, že žalovaný oznámením o poistnom plnení oznámil poškodenému výsledok šetrenia tak, že neuznal uplatnenú výšku v plnom rozsahu. Súčasne uvádzal, že poškodený ešte predtým uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej mal byť nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, pričom táto skutočnosť mala byť oznámená žalovanému.

4. Žalovaný následne rozvinul procesnú obranu založenú na tvrdení, že návrh žalobcu nespĺňal zákonné kritériá požadované ustanovením § 132 Civilného sporového poriadku. Uvádzal, že podľa § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní sa na upomínacie konanie použijú ustanovenia CSP, s výnimkou § 129, ak zákon o upomínacom konaní neustanovuje inak. Nadväzne tvrdil, že podľa § 132 ods. 1 CSP sa v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uvádza označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pričom podľa § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalovaný uvádzal, že súdne konanie sa podľa článku 7 ods. 1 CSP začína na návrh strany sporu a že návrh žalobcu je zároveň podaním podľa § 123 a nasl. CSP a žalobou podľa § 132 CSP, z čoho vyvodzoval, že žalobca bol povinný naplniť formálne požiadavky žaloby. Tvrdil, že z vyhotovenia predloženej žaloby sa podľa jeho názoru nedala vyvodiť základná náležitosť podania, a to ktorej veci sa týkala, pretože všetko, čo žalobca poskytol, mali byť len všeobecné tvrdenia, z ktorých sa nedalo vyvodiť, o akú udalosť išlo, čo bolo jej podstatou, aký mala priebeh, kto ju zavinil, kedy sa žalobca dozvedel o jej vzniku, ako sa o ňom dozvedel, aké následky mala udalosť na motorové vozidlo, ako boli následky pozorovateľné, prečo predmetná udalosť zakladala nárok žalobcu na plnenie, ktoré žaloval, a ďalšie nevyhnutné skutkové tvrdenia. Žalovaný tvrdil, že žalobca si túto povinnosť mal splniť kvalifikovanejšie podľa požiadavky § 132 CSP, a uzatváral, že žalobca nepredložil formálne úplnú žalobu, pričom len formálne úplná žaloba mala byť spôsobilá vyvolať vecné prejednanie veci, preto mal byť na mieste záver, že žalobca predložil žalobu nespôsobilú vyvolať vecné prejednanie.

5. Žalovaný v nadväznosti na procesnú námietku poukazoval na zásadu koncentrácie konania podľa § 153 ods. 1 CSP. Tvrdil, že strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a obrany včas a že prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, keby konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Žalovaný uvádzal, že namietal také nedostatky procesného útoku, ktoré mali byť nespochybniteľné, pretože vyplývali priamo zo zákonných ustanovení na podanie a žalobu, ktoré mal žalobca zastúpený právnym zástupcom ovládať, a preto podľa žalovaného platilo, že žalobca mohol predložiť základné skutkové tvrdenia včas a vedome porušil svoju povinnosť. Na tomto základe žalovaný tvrdil, že keďže žalobca nepredložil včas základné prostriedky procesného útoku, ktoré mali byť zároveň nevyhnutné na naplnenie formálne úplnej žaloby, súd by mal so zreteľom na sudcovskú koncentráciu konania žalobu zamietnuť v celom rozsahu pre jej nespôsobilosť vyvolať vecné prejednanie veci.

6. Žalovaný potom v odpore rozvíjal námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uvádzal judikatúrny záver Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004, podľa ktorého z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá osoba subjektívne cíti byť účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, ale či ním objektívne je alebo nie je, pričom nedostatok aktívnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, nie je nositeľom toho oprávnenia, o ktoré v konaní ide. Žalovaný uvádzal, že aplikáciou uvedeného judikátu mal za to, že žalobca v predmetnom konaní nebol aktívne vecne legitimovaný. Tvrdil, že zo žalobcom uvedeného skutkového stavu vyplývalo, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok spočívajúci v neuhradenej faktúre, z čoho vyvodzoval, že poškodený bol dlžníkom žalobcu. Tvrdil, že uvedené potvrdzovala aj žalobcom predložená faktúra, z ktorej malo vyplývať, že subjektom zaviazaným na plnenie bol poškodený.

7. Žalovaný ďalej uvádzal § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému, a na tomto základe tvrdil, že keďže poškodený bol dlžníkom žalobcu, poškodený nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný uvádzal, že uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, pretože poškodený ju podľa žalovaného nikdy

neuhradil, a teda mu nikdy „ako pohľadávka nevznikla“. Žalovaný tvrdil, že v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý podľa vystavenej faktúry predstavoval práve pohľadávku žalobcu. Žalovaný z toho vyvodzoval, že predmetným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo malo byť podľa žalovaného v rozpore so zákonným ustanovením § 524 OZ. Na základe uvedeného žalovaný uzatváral, že žalobca nemohol predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom konaní.

8. V ďalšej časti odporu žalovaný uvádzal námietky smerujúce k výške a odôvodnenosti poskytnutého poistného plnenia. Poukazoval na oznámenie o poistnom plnení zo dňa 03.06.2025 a uvádzal, že v oznámení sa uvádzalo, že bola priznaná primeraná doba zapožičania náhradného vozidla, v ktorej bol zahrnutý čas na opravu vozidla zohľadňujúci technologické postupy udávané výrobcom, čas na objednanie náhradných dielov a čas potrebný na presun vozidla medzi jednotlivými pracoviskami. Žalovaný uvádzal, že na samotnú opravu boli priznané 4 dni, 1 deň na vystavenie faktúry za opravu, 2 dni na celkovú obhliadku poškodeného vozidla, 3 dni na dodanie náhradných dielov a 4 dni pracovného pokoja. Žalovaný uvádzal, že priznal primerané náklady na obdobné vozidlo so sadzbou 52,22 EUR bez DPH za deň a na podporu tohto tvrdenia predložil cenníky.

9. Žalovaný napokon uvádzal, že z oznámenia o poistnom plnení sa žalobca preukázateľne dozvedel, z akých dôvodov a v akom rozsahu bolo poistné plnenie zo strany žalovaného poukázané, čo mal žalobca podľa žalovaného aj sám vo svojej žalobe potvrdzovať. Žalovaný tvrdil, že žalobca neuviedol ani nepreukázal žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie vyššej sumy, než aká už bola poskytnutá. Žalovaný poukazoval na to, že žalobca síce predložil faktúru za opravu poškodeného motorového vozidla, avšak nepredložil časový harmonogram opravy, z ktorého by vyplývala účelnosť samotnej dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla, pričom podľa žalovaného na účelnosť dĺžky opravy kauzálna nadväzovala aj účelnosť prenájmu náhradného vozidla. Žalovaný uzatváral, že vzhľadom na uvedené považoval za dostatočne odôvodnené, že plnenie poskytnuté žalovaným predstavovalo maximálne možné a objektívne preukázané plnenie, ktoré bolo poskytnuté žalobcovi, a že akékoľvek ďalšie nároky žalobcu boli nepreukázané, neoprávnené a nedôvodné.

10. Žalobca vo vyjadrení k odporu, ktoré súčasne obsahovalo návrh na pokračovanie v konaní na miestne príslušnom Okresnom súde Žilina, uvádzal, že na základe žalovaným podaného odporu proti vydanému platobnému rozkazu navrhoval pokračovať v konaní podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínanom konaní na miestne príslušnom súde v obvode, kde došlo ku škodovej udalosti. Tvrdil, že tvrdenia žalovaného považoval v plnom rozsahu za neopodstatnené a účelové a že svoj nárok opieral o ustanovenia zákona č. 381/2001 Z. z. o PZP a o § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvádzal, že prenájom náhradného vozidla bol súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do predošlého stavu, a že škoda spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho vlastného automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, sa mala považovať za skutočnú škodu nahrádzateľnú v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov, pričom sa dovoľával aj R 7/1992. Žalobca uvádzal, že náhrada škody mala plniť reparačnú funkciu a mala zabezpečiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, pretože poškodený bol nie vlastným pričinením v dôsledku škodovej udalosti fakticky obmedzený v užívaní vlastného vozidla po dobu opravy poškodeného vozidla.

11. Žalobca v tejto replike podrobne špecifikoval skutkové okolnosti tak, že tvrdil, že dňa 09.04.2025 došlo v Čadci ku škodovej udalosti na motorovom vozidle Volkswagen Passat, EČV A., ktorá bola spôsobená poškodenému WAY-COPY SK, s.r.o. Tvrdil, že škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla B. C., EČV A., poisteného v poisťovni žalovaného. Tvrdil, že v dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb a na zabezpečenie chodu firmy v rámci SR, a že si zapožičal náhradné motorové vozidlo NISSAN QASHQAI, EČV D. u žalobcu, a to na základe zmluvy o nájme č. 237/604 zo dňa 29.04.2025. Tvrdil, že po ukončení nájmu vystavil poškodenému faktúru č. 250256 zo dňa 19.05.2025 so splatnosťou 02.06.2025 na sumu 1 937,25 EUR s DPH. Tvrdil, že žalovaný dňa 03.06.2025 pristúpil len k čiastočnej úhrade poistného plnenia v sume 731,07 EUR, ktorú zaslal priamo na účet žalobcu. Žalobca ďalej uvádzal, že poškodený ešte predtým uzatvoril so žalobcom dňa 19.05.2025 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 09.04.2025 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobcu. Tvrdil, že v zmysle bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky bolo zrejmé, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Žalobca uvádzal, že keďže žalovaný nenahradil škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa

namiesto poškodeného v tomto konaní domáhal preplatenia nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla, a to vo výške 843,93 EUR.

12. Žalobca v replike ďalej uvádzal, že listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu boli žalovanému riadne doručené už pri uplatňovaní si náhrady škody v rámci likvidácie poistnej udalosti a tvorili podklady pre rozhodnutie žalovaného o ukončení šetrenia poistnej udalosti. Tvrdil, že relevantné dokumenty boli predložené spolu s návrhom aj súdu a na tieto opätovne odkazoval, pričom ako dôkazy označil správu o nehode, zmluvu o prenájme vozidla, faktúru za prenájom, všeobecné obchodné podmienky spoločnosti SetCar sk, a.s. podpísané poškodeným, zmluvu o postúpení pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky.

13. Žalobca sa v replike vysporiadať aj s procesnou námietkou žalovaného o nedostatočnej špecifikácii skutkových tvrdení, keď uvádzal, že návrh na vydanie platobného rozkazu spĺňal náležitosti uvedené v zákone o upomínacom konaní. Poukazoval na § 3 ods. 4 tohto zákona a tvrdil, že uplatňovaný nárok bolo možné odôvodnene predpokladať, ak vyplýval zo skutočností uvedených žalobcom a z listín pripojených k návrhu, pričom ak boli žalobca a žalovaný účtovnými jednotkami, postačovalo pripojiť faktúru alebo inú výzvu podobnej povahy a vyhlásiť, že uplatňovaný nárok žalobca evidoval vo svojom účtovníctve. Žalobca uvádzal, že z návrhu jednoznačne vyplývalo, že si uplatnil nárok na náhradu škody voči žalovanému, ktorý nárok bol na žalobcu postúpený na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, a že k návrhu pripojil všetky relevantné listinné dôkazy. Tvrdil, že podrobnejší opis skutkových okolností predložil práve v tomto vyjadrení k odporu a že ak by nebolo možné nárok dôvodne predpokladať, upomínací súd by platobný rozkaz nevydal. Na podporu tohto záveru uvádzal aj citáciu z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 11C/86/2024 a citoval aj komentárové stanovisko, podľa ktorého ak žalobca v žalobe neuviedol všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke.

14. Žalobca v replike ďalej rozvádzal, že opísal podstatné skutočnosti tak, že bolo možné vymedziť predmet konania, a opätovne zdôrazňoval, že náklady na prenájom náhradného vozidla boli skutočnou škodou. Tvrdil, že listinné dôkazy preukazujúce skutočnosti uvedené v návrhu boli žalovanému doručené už pri uplatnení náhrady škody v rámci likvidácie a boli predložené aj súdu. Tvrdil, že náhrada škody mala reparačnú funkciu, pretože poškodený bol bez vlastného pričinenia obmedzený v užívaní vlastného vozidla.

15. Žalobca v replike zároveň reagoval na námietky žalovaného o aktívnej legitímácii. Uvádzal, že sa s námietkami žalovaného nebolo možné stotožniť, a tvrdil, že to, že poškodený svoj záväzok priamo nespĺnil, ale uplatnil započítanie, ktoré predstavovalo jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemohlo mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Tvrdil, že žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladala jeho aktívnu vecnú legitímáciu. Tvrdil, že vzhľadom na existujúcu a riadne preukázanú pohľadávku poškodeného na náhradu škody, ktorá mala byť uspokojená poistným plnením, nič nebránilo tomu, aby táto pohľadávka voči poisťovateľovi bola postúpená na tretiu osobu, ktorou bol žalobca, a že bolo bez právneho významu, že žalobca bol súčasne v inom právnom vzťahu s poškodeným z titulu prenájmu vozidla. Žalobca uvádzal, že nárok žalobcu voči poškodenému na úhradu nákladov spojených s užívaním vozidla vychádzal z odlišného záväzkového vzťahu a netýkal sa vzťahu poisťovateľa, poisteného a poškodeného vyplývajúceho zo zákona o PZP, a že spôsob, akým si poškodený usporiadal svoje nároky voči poisťovateľovi a voči tretím osobám, závisel od jeho vôle. Tvrdil, že poisťovateľ bol povinný plniť priamo poškodenému alebo osobe poškodeným určenej, v danom prípade postupníkovi, keď postúpenie pohľadávky poškodený žalovanému riadne oznámil, a poukazoval aj na § 526 OZ a rozhodovaciu prax, ktorú citoval.

16. Súd v spore nariadil pojednávanie. Na pojednávanie sa nedostavil žalovaný, ktorý neúčast' ospravedlnil zaneprázdnenosťou. Žalobca zotrval v plnom rozsahu na žalobe.

17. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

18. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému.

Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

19. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

20. Podľa § 11 ods. 8 cit. zákona, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (ustanovenie odkazuje na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

21. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. V konaní bolo nesporné, že dňa 09.04.2025 došlo v Čadci ku škodovej udalosti na motorovom vozidle Volkswagen Passat, EČV A., ktorého držiteľom (poškodeným) mala byť spoločnosť WAY-COPY SK, s. r. o. Škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla Dacia Lodgy, EČV A., poisteného u žalovaného. Žalobca uviedol, že poškodený v dôsledku poškodenia vozidla nemohol svoje vozidlo užívať a bol nútený zabezpečiť si náhradné vozidlo, aby zabezpečil svoje potreby, a najmä chod svojej činnosti v rámci SR..

24. Súd mal zo zmluvy o nájme č. 237/604 zo dňa 29.04.2025 preukázané, že žalobca si prenajal od žalovaného motorové vozidlo NISSAN QASHQAI, EČV D. odo dňa 29.04.2025 na dobu určitú, počas opravy za sadzbu nájomného 98,40 eur za deň vrátane DPH s tým, že prenájom náhradného vozidla bude uplatnený z PZP vinníka. Podľa protokolu pri ukončení nájmu bolo vozidlo odovzdané dňa 20.05.2025. Stav tachometra na začiatku 144633 km, stav na konci 145165 km.

25. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 250256 zo dňa 19.05.2025 so splatnosťou 02.06.2025 na sumu 1 937,25 EUR s DPH, pričom z faktúry vyplývalo, že bola účtovaná doba nájmu 21 dní a jednotková cena 75,00 EUR/deň (bez DPH), spolu teda základ dane 1 575,00 EUR a DPH 362,25 EUR, čo spolu tvorilo sumu 1 937,25 EUR.

26. Oznámením o postúpení pohľadávky z 19.05.2025 oznámil poškodený ako postupca postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi na žalobcu. Postúpenie pohľadávky oznámil poškodený žalovanému listom z 19.05.2025.

27. Oznámením o poistnom plnení z poistnej udalosti č. 8007959923 oznámil žalovaný žalobcovi, že dňa 03.06.2025 ukončil šetrenie poistnej udalosti na základe ktorej priznal žalovaný poistné plnenie určením primeranej doby zapožičania náhradného vozidla, v ktorej je zahrnutý čas na opravu vozidla v rozsahu 4 dní, 1 deň na vystavenie faktúry, 2 dni na ohliadku vozidla, 3 dni na dodanie náhradných dielov a 4 dni pracovného pokoja, zrážka primeraná náklady na obdobné vozidlo 52,22 eur bez DPH, suma k úhrade 731,07 eur, nepriznané 1.038,03 eur s DPH, 843,93 eur bez DPH.

28. Súd oboznámil záznam o dopravnej nehode z 09.04.2025, fa. č. E. 551480 z 19.05.2025 dodávateľa GALIMEX s.r.o. o oprave vozidla A., s cenou opravy.

29. Z návrhu v upomínacom konaní mal súd preukázané, že žalobca si neuplatnil celú fakturovanú sumu 1 937,25 EUR, ale ako istinu uplatnil 843,93 EUR, ako doplatok do výšky základu bez DPH, a to do sumy 1 575,00 EUR, pričom žalovaný uhradil 731,07 EUR a zvyšok predstavoval 843,93 EUR. Táto štruktúra nároku bola preukázaná jednak faktúrou, jednak výpočtom poistného plnenia žalovaného.

30. Z odporu žalovaného mal súd preukázané, že žalovaný nárok neuznal a že jeho obrana bola založená na troch okruhoch: procesná námietka vady žaloby podľa § 132 CSP, námietka nedostatku aktívnej legitímácie z dôvodu tvrdenej neplatnosti postúpenia a vecné námietky k účelnosti a primeranosti doby a ceny prenájmu, vrátane tvrdenia o primeranej dobe 14 dní a sadzbe 52,22 EUR bez DPH.

31. Súd považoval za nesporné, že poškodený si v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečil náhradné motorové vozidlo u žalobcu na základe zmluvy o nájme zo dňa 29.04.2025, a že žalobca túto

službu poskytol a vyúčtoval faktúrou zo dňa 19.05.2025. Tieto skutočnosti boli preukázané zmluvou o nájme a faktúrou.

32. Žalobca si uplatňoval nárok ako postupník, keď poškodený uzavrel so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky a postúpenie bolo oznámené žalovanému. Tieto skutočnosti boli preukázané zmluvou o postúpení pohľadávky a oznámením o postúpení, ako aj tým, že žalovaný poukázal poistné plnenie priamo žalobcovi.

33. Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. poistenie zodpovednosti kryje zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a poistený má právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením veci. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona poškodený uplatňuje nárok priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočná škoda v judikatúre zahŕňa aj účelne vynaložené náklady, ktoré bolo potrebné vynaložiť na odstránenie následkov škodovej udalosti. Žalobca sa v tejto veci domáhal náhrady škody spočívajúcej v účelne vynaložených nákladoch na prenájom náhradného vozidla.

34. V rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky je dlhodobo ustálené, že náklady na prenájom náhradného vozidla môžu predstavovať skutočnú škodu, ak poškodený dočasne nemôže používať svoje vozidlo v dôsledku škodovej udalosti. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR pod R 7/1992, z ktorého vyplýva, že škodou je aj ujma spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie veci, ktorá mu má nahradiť dočasne nepoužiteľnú vec, v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na používanie vlastnej veci, pričom príčinná súvislosť je daná vtedy, ak škodná udalosť skutočne spôsobila škodu, o ktorej náhradu ide.

35. Podľa čl. II ods. 1 CSP Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa ods. 2 cit. ust. právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa čl. II ods. 3 CSP ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

36. Súd považuje za potrebné zdôrazniť aj princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty. V skutkovo porovnateľných veciach, v ktorých sa opakovane rieši náhrada nákladov na náhradné vozidlo z PZP, otázka postúpenia pohľadávky poškodeného na prenajímateľa a otázka účelnosti doby a ceny prenájmu, sa vytvorila rozsiahla rozhodovacia prax všeobecných súdov. Hoci jednotlivé rozhodnutia nie sú formálne precedensom, tvoria ustálený rozhodovací rámec. Ak by sa súd chcel od tejto ustálenej praxe odchýliť, musí tak urobiť len na základe presvedčivých dôvodov vyplývajúcich z osobitosti skutkového stavu, na základe presvedčivej právnej argumentácie pre odklon alebo z dôvodu zmeny právnej úpravy, pričom odklon musí byť riadne odôvodnený tak, aby bol zachovaný princíp predvídateľnosti. Žalovaný v tomto konaní nepredniesol nič, čo by skutkovo alebo právne odôvodňovalo odklon od ustálenej praxe; naopak, žalovaný uplatnil typové námietky, ktoré sa v obdobných veciach opakovane objavujú a ktoré súdy opakovane vyhodnocujú ako nedôvodné, pokiaľ nie sú podložené konkrétnymi dôkazmi.

37. Žalovaný namietal, že návrh žalobcu v upomínacom konaní nespĺňa náležitosti žaloby podľa § 132 CSP, pretože neobsahoval úplné a pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností a opísanie nemohlo byť nahradené odkazom na listiny. Súd túto námietku neuznal.

38. Súd vychádzal z toho, že návrh v upomínacom konaní podlieha procesnému režimu zákona o upomínacom konaní, ktorý umožňuje osvedčenie nároku listinami a stručným opisom skutkového základu. Žalobca v návrhu identifikoval poistnú udalosť, povahu nároku, faktúru a postúpenie pohľadávky a pripojil listiny, ktoré individualizovali skutok a umožňovali žalovanému identifikovať nárok. Žalovaný sám v odpore preukázal, že skutkový základ pochopil, keď reprodukoval, že ide o škodovú udalosť, náhradné vozidlo, faktúru a postúpenie. Po podaní odporu žalobca navyše v sporovom štádiu skutkové tvrdenia doplnil presne tým spôsobom, ktorý žalovaný v odpore požadoval, t. j. uviedol dátum a miesto nehody, identifikáciu vozidiel, identifikáciu poškodeného a opis účelu náhradného vozidla, a označil konkrétne listiny. Súd preto považoval predmet konania za skutkovo vymedzený v rozsahu umožňujúcom vecné prejednanie.

39. Súd zároveň zdôraznil, že ani podľa CSP nie je každé nedoplnenie detailu v úvodnom návrhu automaticky „vadou žaloby“ v tom zmysle, že by bránilo vecnému prejednaniu, ak predmet konania je individualizovaný a následne je skutkový základ doplnený tak, aby sa mohla realizovať kontradiktórnosť.

40. Žalovaný založil jednu z kľúčových obrán na tvrdení, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný, pretože poškodený bol podľa listín dlžníkom žalobcu z titulu nájomného, a preto poškodený nemohol

platne postúpiť pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Žalovaný týmto spôsobom interpretoval zmluvu o postúpení pohľadávky ako právny úkon, ktorým malo dôjsť buď k postúpeniu záväzku, alebo k postúpeniu „neexistujúcej“ pohľadávky; preto mal žalobca podľa žalovaného postrádať oprávnenie domáhať sa doplatku poistného plnenia v sporovom konaní.

41. Súd túto námietku neuznal, pretože vychádzal z toho, že aktívna vecná legitímácia je hmotnoprávny inštitút a jej existencia sa posudzuje podľa toho, či subjekt, ktorý žalobu podal, je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného nároku. V posudzovanej veci žalobca neodvodzoval svoj nárok priamo zo zmluvy o nájme, ale z postúpenia pohľadávky poškodeného voči žalovanému ako poisťovni z titulu poistného plnenia predstavujúceho náhradu škody. Zmluva o nájme bola skutkovým podkladom vzniku škody na strane poškodeného (náklady na prenájom), ktoré sa žalobca domáhal ako nositeľ nároku, ktorý mu bol postúpený zmluvu o postúpení pohľadávky v spojení s oznámením postúpenia žalovanému.

42. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky založenej v spise súd zistil, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému ako poisťovni, t. j. pohľadávka z poistného plnenia z titulu nároku na náhradu škody, ktorý je podľa § 15 zák. o PZP možné uplatniť priamo voči poisťovateľovi. Zmluva nebola koncipovaná ako prevod dlhu, ani ako prevzatie záväzku poškodeného voči žalobcovi; z jej obsahu vyplývalo, že sa postúpila pohľadávka z nároku na náhradu škody spôsobenej poškodenému (ktorý je zároveň aj nájomcom vozidla žalobcu) poistencom žalovaného stretou prevádzok motorových vozidiel, ktorej úhradu môže požadovať priamo voči poisťovni, teda žalovanému. Súčasťou tejto zmluvy bolo dojednanie o odplate za postúpenie a spôsob vysporiadania odplaty a nájomného formou zápočtu, čo predstavovalo len mechanizmus vyporiadania vzájomných peňažných nárokov postupcu a postupníka.

43. Súd považoval za rozhodujúce, že právo poškodeného na poistné plnenie (náhradu škody) voči poisťovni je majetkovým právom. Ide o pohľadávku, ktorá je zo svojej povahy prevoditeľná, pokiaľ nejde o pohľadávku vylúčenú z postúpenia podľa § 525 Občianskeho zákonníka. Žalovaný však netvrdil a ani nepreukázal, že by v tejto veci išlo o pohľadávku nepostúpiteľnú pre jej osobitnú povahu, ani že by postúpenie zakazovala zákonná úprava PZP, ani že by sa zmenil jej obsah zmenou veriteľa. Žalovaný svoju námietku založil výlučne na okolnosti, že poškodený bol súčasne v pozícii dlžníka žalobcu zo zmluvy o nájme. Táto okolnosť však podľa súdu nemôže mať za následok nepostúpiteľnosť pohľadávky poškodeného voči poisťovni; ide o dva odlišné právne vzťahy, ktoré sa síce skutkovo viažu na tú istú škodovú udalosť, avšak právne existujú samostatne.

44. Súd súčasne zdôrazňuje, že existencia záväzku poškodeného voči žalobcovi z titulu nájomného je naopak typickým predpokladom vzniku škody, ktorú poškodený v rámci PZP uplatňuje. Škoda pri náhradnom vozidle v tomto type sporov spočíva v tom, že poškodený sa dostane do situácie, keď musí vynaložiť náklady navyše (nájomné), ktoré by nevynaložil, keby nedošlo ku škodovej udalosti. Tento záver je v slovenskej judikatúre ustálený už dlhodobo a ujma spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie veci, ktorá mu dočasne nahrádza nepoužiteľnú vec.

45. Tvrdenie žalovaného, že poškodenému „pohľadávka nevznikla“, keďže faktúru „neuhradil“, súd považoval za právne nesprávne. Vznik pohľadávky poškodeného voči poisťovni nie je viazaný na to, či poškodený nájomné uhradil v hotovosti, prevodom alebo či došlo k zániku jeho záväzku iným zákonným spôsobom. Poškodený bol povinný uhradiť žalobcovi ako prenajímateľovi nájomné, ktoré predstavuje synalagmatickú časť zmluvy o nájme. Dĺžka nájmu nebola sporná ani výška nájomného. Poškodený teda na základe návrhu prenajímateľa postúpil žalobcovi pohľadávku voči žalovanému za cenu zodpovedajúcu výške nájomného. Tým zanikol záväzok poškodeného započítaním, pričom na žalobcu prešiel nárok poškodeného na náhradu škody vzniknutej tým, že z dôvodu poškodenia vozidla poistencom žalovaného nemohol poistený užívať motorové vozidlo počas odstraňovania poškodenia opravou v servise.

46. V rozsudku sp. zn. 6Co/126/2018 Krajský súd v Bratislave konštatoval, že pohľadávka poškodeného podľa § 15 ZoPZP nie je povahy alimentáčnej ani osobnostnej, a preto jej postúpeniu nebránia žiadne zákonné obmedzenia. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/223/2019 výslovne uviedol, že ak poškodený postúpi pohľadávku na požičovníku vozidiel a dôjde k riadnemu oznámeniu poisťovni, požičovníka je aktívne legitimovaná domáhať sa náhrady škody v konaní pred súdom. Uvedenú judikatúru súd v danom prípade aplikoval a poukázal na to, že žalovaný bol o postúpení zo dňa devätnásteho apríla dva tisíc dvadsať dva informovaný doporučeným listom, čo preukazuje doručenkou založená na č. l. 23 spisu. Týmto okamihom nastali účinky cesie aj voči dlžníkovi a žalovaný nemohol dobrej viery namietat, že postúpenie nemalo voči nemu účinky.

47. Súd zároveň pri posúdení aktívnej legitímácie prihliadol na správanie žalovaného po oznámení postúpenia pohľadávky. Z podkladov bolo zrejmé, že žalovaný poukázal čiastočné poistné plnenie priamo žalobcovi, hoci žalovaný v odporovom konaní namietal neplatnosť alebo nemožnosť postúpenia.

Táto okolnosť neznamená, že žalovaný sa vzdal práva namietat', avšak objektívne oslabuje tvrdenie žalovaného o „neexistencii“ alebo „nepostúpiteľnosti“ pohľadávky, keďže žalovaný sám svojím plnením adresovaným žalobcovi postupnicke postavenie v likvidácii akceptoval. Žalovaný v tomto konaní nepredložil žiadny nový právny argument, ktorý by uvedenú ustálenú prax prekonával, prípadne neoznačil rozhodnutia súdov, ktoré by naznačovali odklon od ustálenej súdnej praxe.

48. Súd preto uzavrel, že žalobca bol aktívne vecne legitimovaný, keďže nadobudol pohľadávku poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia na základe platného postúpenia a postúpenie bolo žalovanému oznámené.

49. Žalovaný v odpore namietal, že žalobca nepreukázal účelnosť doby prenájmu v rozsahu 21 dní a že žalobca nepreukázal primeranosť dennej sadzby, pričom žalovaný uvádzal, že priznal primeranú dobu prenájmu 14 dní a primeranú sadzbu 52,22 EUR bez DPH. Žalovaný svoju argumentáciu oprel o vlastný výpočet primeraných dní a o priložené cenníky. Žalovaný zároveň uviedol, že žalobca nepredložil časový harmonogram opravy.

50. Súd vychádzal z toho, že predmetom sporu nebolo samotné priznanie nároku na náhradné vozidlo ako také, pretože žalovaný poskytol poistné plnenie, a teda existenciu škody a potrebu náhradného vozidla aspoň v určitej miere uznal. Predmetom sporu bol doplatok krátenej časti, teda otázka, či krátanie v rozsahu požadovanom žalobcom bolo odôvodnené a či žalovaný preukázal, že sporná časť nákladov nebola účelná alebo primeraná.

51. Súd najskôr zhodnotil skutkový základ účelnosti. Zo zmluvy o prenájme a faktúry vyplývalo, že prenájom náhradného vozidla bol poskytnutý v kontexte poistnej udalosti a bol vyúčtovaný za 21 dní. Žalobca v replike uviedol, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie potrieb, a to na zabezpečenie chodu firmy v rámci SR. Toto tvrdenie žalovaný nespochybnil konkrétnymi protitvrdeniami o tom, že poškodený mal k dispozícii iné vozidlo, že náhradné vozidlo nepotreboval alebo že ho užíval na účel nesúvisiaci s poistnou udalosťou. Súd preto vyhodnotil potrebu náhradného vozidla ako preukázanú.

52. Pri posúdení dĺžky prenájmu súd vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej primeranosť trvania nájmu nemožno posudzovať mechanicky len podľa tzv. čistého technologického času opravy. Doba opravy a doba faktického obmedzenia poškodeného v užívaní vozidla zahŕňa aj ďalšie objektívne okolnosti, ktoré poškodený spravidla nevie ovplyvniť, ako je organizácia práce servisu, objednanie a dodanie náhradných dielov, obhliadky, kontrolné úkony, presuny medzi pracoviskami, dni pracovného pokoja, či preťaženie servisu. Rozhodovacia prax dlhodobo zdôrazňuje, že poškodený nemá povinnosť znášať tieto objektívne okolnosti na svoj ťarchu a nie je spravodlivé, aby sa dôsledky škodovej udalosti prenášali na poškodeného ďalším „trestom“ v podobe nepriznania účelne vynaložených nákladov, pokiaľ poškodený postupoval bežne a prenájom ukončil bez zbytočného odkladu po skončení obmedzenia. Žalobca na túto prax v replike výslovne poukazoval, keď citoval rozhodnutia krajských súdov, ktoré odmietali neprimerané zaťažovanie poškodeného povinnosťou vyhľadávať najrýchlejší servis alebo povinnosť znášať dĺžku opravy, ktorú poškodený nevie ovplyvniť.

53. Žalovaný síce tvrdil, že priznal primeranú dobu 14 dní a v odpore uvádzal rozpis dní (dni opravy, obhliadky, dodanie dielov, pracovný pokoj), avšak súd zdôrazňuje, že žalovaný tým nepreukázal neúčelnosť rozsahu opravy (sporných dní prenájmu) v tejto konkrétnej veci. Naopak súd mal z faktúry GALIMEX s.r.o. č. OZ2525 551480 z 19.05.2025 preukázané, že daná spoločnosť vykonala opravu vozidla za cenu 7.215,01 eur, ktorú žalovaný v rámci poistného plnenia uhradil priamo servisu (uhradil cenu 5.865,86 eur ako cenu opravy bez DPH), pričom oprava bola ukončená zdaniteľným plnením 19.05.2025, čo zodpovedá ukončeniu opravy v autoservise GALIMEX, s.r.o.. Poškodenie vozidla mal súd preukázané zo záznamu o dopravnej nehode dňom 09.04.2025, pričom podľa skutkových tvrdení žalobcu, ktoré neboli popreté, poškodené vozidlo bolo odovzdané do opravy 29.04.2025, čo zodpovedá času uzavretia nájomnej zmluvy.

54. Vo vzťahu k účelnosti nájmu náhradného vozidla poškodeným súd poukazuje na napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2015, sp. zn. 2Cob/134/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 12.12.2018, sp. zn. 13Cob/116/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1Cob/85/2015). Súd považuje preukázanú škodu spojenú so zabezpečením náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla za škodu priamo súvisiacu so samotným poškodením vozidla ako následnú škodu vyvolanú touto okolnosťou, teda je v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinnosti osoby a poškodením vozidla a jej zavinením.

55. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody spôsobenej nevyhnutnosťou zaobstarat' si náhradné vozidlo počas opravy poškodeného vozidla a k celkovej výške nájomného (nájomné na deň) súd sa stotožňuje s právnym posúdením a odôvodnením možnosti posúdenia primeranosti dohodnutého nájomného

v odôvodneniach rozsudkov Krajským súdom v Žiline (ktorý je odvolacím súdom pre súd prvej inštancie), sp. zn. 14Cob/204/2019 zo dňa 20.02.2020, sp.zn. 14Cob/2/2018, sp. zn. 6Co/40/2021.

56. Krajský súd v rozhodnutiach sp. zn. 14Cob/204/2019 zo dňa 20.02.2020, sp.zn. 14Cob/2/2018 zdôraznil, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku protiprávneho konania klienta žalovaného, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla uplatňoval v súdnom spore. Poškodený (právny predchodca žalobcu) sa dostal do nepriaznivého stavu, ktorý zaviniel klient žalovaného, a nie je namieste nepriaznivosť tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprímeraným zaťažovaním tým, aby v sieti požičovní vyhľadával požičovňu s najvýhodnejšími podmienkami prenájmu náhradného motorového vozidla. Takýmto prístupom by bol poškodený neprímerane a nedôvodne zaťažovaný, keď už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo pri uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených s nájmom náhradného motorového vozidla dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok. Takéto zaťažovanie poškodeného je nedôvodné, keďže poškodenému bol vnútený stav poistnej udalosti, pri riešení ktorého nie je na mieste ho navyše zaťažovať vyhľadávaním najvýhodnejších podmienok prenájmu. Krajský súd doplnil, že skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je tak aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Ak právny predchodca žalobcu v dôsledku vnúteného stavu nemožnosti využívať vlastné motorové vozidlo, riešil tento stav požičaním náhradného motorového vozidla a žalobca túto cenu za nájom uplatňoval v spore, ktorá cena zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému vznikli a ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo, tak bolo namieste uplatnený nárok žalobcu vyhodnotiť ako dôvodný

57. Krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 6Co/40/2021 sa stotožnil s názorom žalobcu, že ak žalovaný namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež hodnoverné dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. K tomu však v danom prípade nedošlo, keďže žalovaný za účelom preukázania neprímeranosti dennej sadzby nájmu súdu predložil iba neúplné cenníky internetových autopožičovní, ktoré nemožno považovať za hodnoverný dôkaz, pričom žalovaný nijako nepreukázal, že z týchto cenníkov vychádzal pri určovaní dennej sadzby už v rámci likvidácie poistnej udalosti. Aj podľa odvolacieho súdu žalovaným predložené najlacnejšie internetové cenníky nemožno považovať za objektívny a úplný prieskum trhu, keďže predmetné cenníky neodzrkadľujú skutočné náklady, ktoré poškodený musí v takomto prípade vynaložiť. Uvedené potvrdzujú aj podmienky prenájmu zverejnené priamo na webových stránkach autopožičovní, ktorých cenníky predložil sám žalovaný. Súd prvej inštancie preto opodstatnene dospel k záveru, že v prípade rovnakých zmluvných podmienok by cena nájmu bola v konečnom dôsledku vyššia ako požadovaná v prejednávanej veci. V tejto súvislosti tiež odvolací súd poukazuje na bod 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie konštatoval, že „...predloženie troch cenníkov iných autopožičovní s nižším nájomným samo o sebe nepreukazuje neprímeranosť vyúčtovaného nájomného (aj vzhľadom na vyššie uvedené nepožadovanie akýchkoľvek platieb vopred, ktoré má vplyv na túto jeho primeranosť)a že žalovaný nepreukázal dostupnosť ponúkaných vozidiel v danom mieste a čase, prípadne jej podmienky“. Na základe uvedeného možno ustáliť, že súd prvej inštancie správne uviedol, že i keď je poškodený tiež povinný predchádzať vzniku škôd a nemá nárok na náhradu akéhokoľvek nájomného za náhradné vozidlo, žalovaný dostatočným spôsobom nepreukázal, že vyúčtované nájomné bolo neprímerané v danom mieste a čase.

58. Súd osobitne zdôraznil, že dôkazné bremeno v sporovom konaní sa viaže na tvrdenia strán. Žalobca preukázal vznik nákladov a ich vyúčtovanie a preukázal, že žalovaný časť uhradil a časť krátil. Ak žalovaný tvrdil, že určitá časť nákladov je neúčelná alebo neprímeraná, bolo na ňom, aby tento záver podložil konkrétnymi skutkovými zisteniami a dôkazmi, najmä ak v likvidácii už uznal existenciu nároku aspoň v určitej miere. V tejto veci žalovaný nepreukázal, že by poškodený mohol objektívne disponovať svojím vozidlom skôr, ani nepreukázal, že prenájom pokračoval po skončení obmedzenia, či preukázal, že žalobca (poškodený) nekonal tak, aby minimalizoval výšku škody, podieľal sa na prípadnej neprímeranej dĺžke opravy či ju zaviniel, najmä neposkytnutím súčinnosti a pod.. Preto súd preto nemal preukázané tvrdenia žalovaného, že opravu bolo možné vykonať za ním tvrdenú dobu 14 dní.

59. Pokiaľ ide o primeranosť dennej sadzby, súd vychádzal z toho, že žalobca účtoval 75 EUR/deň bez DPH, čo vyplývalo z faktúry. Žalovaný tvrdil, že primeraná sadzba bola 52,22 EUR bez DPH a

k odpore priložil cenníky. Žalobca v replike podrobne rozporoval použiteľnosť cenníkov žalovaného a poukazoval na to, že z nich často nevyplývajú podmienky nájmu, platnosť, miesto a dostupnosť, a že nie sú porovnateľné s podmienkami žalobcu. Súd sa s týmto prístupom stotožnil, pretože pri posúdení primeranosti ceny v týchto sporoch nie je možné izolovať len „najnižšiu cenu za deň“ bez toho, aby sa hodnotila porovnateľnosť služby v relevantnom mieste a čase a bez toho, aby sa hodnotili zmluvné podmienky, ktoré ovplyvňujú skutočnú cenu a dostupnosť.

60. Súd má za to, že výška nájomného (denného) môže mať vplyv na odmietnutie poisťovne plniť za poisteného, ktorý škodu spôsobil, len vtedy, ak výška nájomného zjavne prevyšuje priemernú výšku nájmu vozidla, ktoré je obdobné poškodenému vozidlu v danom čase a mieste, prípadne je v rozpore s dobrými mravmi či obchodnými zvyklosťami. Žiadne takéto okolnosti žalovaný netvrdil a ani nepreukázal.

61. Pohnútky poškodeného sa riadia aj ekonomickými pravidlami a jeho finančnou situáciou. Teda jeho rozhodnutie ovplyvňuje nie len výška denného nájmu, ale aj to, či požičovňa napríklad požaduje preddavok, zábezpeku, úhradu nájomného vopred, či požaduje preverenie bonity nájomcu, a pod..

62. Nepochybne v tomto prípade prospech výberu poškodeného bola aj skutočnosť, že žalobca mu ponúkol možnosť, že sám si zabezpečí úhradu nájmu z poistného plnenia bez zaťaženia poškodeného. Z pohľadu poškodeného, je takéto konanie racionálne, pretože znižuje vlastné zaťaženie a minimalizuje škodu, ktorá mu bola spôsobená poškodením jeho vozidla.

63. Súd v konaní nemal preukázané, že by poškodený si zvolil vyslovene neracionálnu ponuku, že by náhradné vozidlo nezodpovedalo poškodenému vozidlu, teda prevyšovalo by triedu vozidla, výška nájmu by bola nepríjemná nájmu obdobného vozidla, najmä z dôvodu, že pri ohlásení poisťovej udalosti mu bola poskytnutá možnosť nájmu primeraného, obdobného, náhradného vozidla v nižšej cenovej hladine, prípadne že z iného dôvodu, bola voľba nájmu vozidla od žalobcu neracionálna.

64. Súd z listín predložených žalovaným nezistil, že by žalovaný preukázal porovnateľnosť ním uvádzanej sadzby s konkrétnymi ponukami, ktoré by poškodený mohol reálne využiť v danom mieste a čase za porovnateľných podmienok. Žalovaný nepreukázal ani tie skutočnosti, že cenníky boli platné v relevantnom období, že požičovne mali dostupnosť vozidiel a že by poškodený nemusel znášať ďalšie náklady (depozit, pristavenie, platba vopred, limity, podmienky vodičského oprávnenia a pod.). Bez týchto údajov súd nemohol uzavrieť, že cena žalobcu bola nepríjemná.

65. Obdobne súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax čo do dĺžky nájmu vo vzťahu k vykonávaniu opravy či skutočnej dobe, kedy servis odovzdal žalovanému opravné vozidlo a umožnil mu jeho užívanie.

66. Obdobne súd poukazuje aj na závery Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III.ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023 poukázal na to, že „...Účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok...“.

67. Súd nezistil, že by poškodený, ako právny predchodca žalobcu konal v rozpore s prevenčnou povinnosťou stanovenou ust. § 415 a násl. Občianskeho zákonníka, konal neefektívne, iracionálne. Súd mal v konaní preukázané, že poškodený odovzdal svoje motorové vozidlo do opravy autorizovanému servisu, ktorý započal s opravou a nájom náhradného vozidla ukončil ihneď po ukončení opravy. Tak ako súd uviedol, žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovaný zaviniel celkovú dĺžku opravy svojou nečinnosťou či iným nezákonným správaním. Žalovaný žiadne tvrdenie pre ktoré mal krátiť poistné plnenie nepreukázal a neodôvodnil.

68. Súd preto nárok žalobcu, ktorý nadobudol v plnom rozsahu od poškodeného vstupom do jeho práv, považoval za preukázaný a dôvodný a žalobe vyhovel tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 843,93 eur, teda uplatnenej škody v časti, v ktorej žalovaný odmietol poistné plnenie.

69. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody vrátane inej ujmy poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

70. Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. 15a)

71. Podľa § 11 ods. 9 zák. č. 381/2001 Z.z. odseky 6 až 8 sa použijú rovnako aj vtedy, ak nárok na náhradu škody vrátane inej ujmy uplatnil poškodený proti likvidačnému zástupcovi (§ 15a).

72. Súd prvej inštancie má za to, že povinnosť poisťovateľa platiť úrok z omeškania podľa § 11 ods. 6 zák. o PZP v spojení s ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. je v súdnej praxi ustálená.

73. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. s tým, že omeškanie stanovil v zmysle ust. § 11 ods. 8 a § 11 ods. 6 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z. dňom nasledujúcim po uplynutí 15 dňovej lehoty od ukončenia šetrenia. Súd sa v tomto rozsahu poukazuje na svoju rozhodovaciu prax potvrdenú nadriadeným súdom ako aj odôvodnením vysloveným v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021, ktorým bol zrušený Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktorým aj zaujal zjednocujúce stanovisko vo vzťahu k výkladu ustanovení § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP v spojení s legislatívou Európskej únie. Rovnakým spôsobom rozhodol Ústavný súd SR nálezmi vo veciach sp. zn. III. ÚS 214/2020 a III. ÚS 215/2020.

74. Súd pri nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo vzájomnom súvisi na vznik omeškania uvádza, že v prípade rozsudku v spore o náhradu škody sa jedná o deklaratórny, nie konštitutívny rozsudok, teda súd rozsudkom potvrdzuje existujúci nárok. Nárok na náhradu škody súd nestanovuje podľa vlastnej úvahy ako napr. náhradu nemajetkovej ujmy, teda nárok nevzniká rozhodnutím súdu. Nárok na náhradu škody vznikom nákladov na užívanie náhradného vozidla predstavuje nárok, kde je zrejmé kto škodu spôsobil a v akej výške, teda povinnosť uhradiť škodu vzniká vtedy, keď sa ten kto škodu spôsobil dozvie, v akej výške škodu spôsobil a komu. Ak je možné uplatniť nárok priamo voči poisťovni, tak poisťovňa je povinná plniť v určenej lehote po ukončení šetrenia. Ak poisťovňa ukončí šetrenie tak, že nárok na poistné plnenie nevznikol alebo vznikol v nižšom, než uplatnenom rozsahu (škoda nebola preukázaná) avšak v súdnom konaní za rovnakých skutkových tvrdení a dôkazov súd dospel k inému zisteniu, poisťovňa si nemohla riadne splniť svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, ibaže by nárok nebol riadne uplatnený, teda v konaní pred súdom by bol skutkovo vymedzený alebo preukázaný iným spôsobom. Ust. § 10 ods. 7 zákona o PZP je potrebné vykladať tak, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, teda poisťovňa je povinná plniť do 15 dní od skončenia prešetrovania na zistenie jej povinnosti plniť a to aj vtedy, ak svoju povinnosť stanovila nesprávne. Povinnosť plniť po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia, je len vtedy, ak by poistenec popieral zodpovednosť za škodu a táto bola deklarovaná až rozhodnutím súdu. Povinnosť plniť podľa rozsudku sa nevzťahuje na prípad, keď poškodený uznal zodpovednosť za vznik škody a požiadal poisťovňu o plnenie a poisťovňa nesprávne zistil jeho rozsah povinnosti plniť. Tomuto tvrdeniu zodpovedá povinnosť poisťovne v prípade sporu ustanoviť poistenému zástupcu (§ 10 ods. 5 zák. o PZP). Poisťovňa nemôže mať výhodnejšie postavenie ak odmietne plniť až do doby pokiaľ jej povinnosť nie je stanovená súdom, ako keby riadne vykonala šetrenie a za poisteného nahradila škodu. Tiež ak má poisťovňa povinnosť vykonať šetrenie, musí šetrenie vykonať riadne tak, aby na základe jeho výsledkov nahradila celú spôsobenú a preukázanú škodu. V takomto prípade ad absurdum by každého poškodeného mohla odkázať na konanie pred súdom s písomným odkazom, že rozsah povinnosti plniť nebol riadne preukázaný (§ 10 ods. 6 písm. b/ zák. o PZP). Nesplnenie povinnosti podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP riadne vykonať šetrenie poistnej udalosti a rozhodnúť o nároku je potrebné posúdiť tak, že v danej časti poisťovňa šetrenie nevykonala riadne. To, že súd dospel pri stanovení náhrady škody k iným zisteniam ako poisťovňa – žalovaný, značí porušenie povinnosti poisťovne riadne vykonať šetrenie a priznať zodpovedajúci nárok na poistné plnenie (ibaže by nárok v súdnom konaní bol inak skutkovo odôvodnený či preukázaný inými dôkazmi, ktoré boli pre rozhodnutie poisťovne podstatné a nemohla ich predpokladať). Preto súd podľa § 10 ods. 8 zák. o PZP stanovil omeškania žalovaného s náhradou škody od uplynutia 15 dní po ukončení šetrenia podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP vo výške podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z..

75. Súd preto priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 7,15 % ročným úrokom z omeškania od 19.06.2025 do zaplatenia v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keď omeškanie s prihliadnutím na ust. § 10 ods. 8 zák. o PZP stanovil od uplynutia 15 dní po ukončení šetrenia podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP vo výške podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z..

76. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

77. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

78. Nakoľko žalobca mal úspech v konaní voči žalovanému v plnom rozsahu, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

79. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).